

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/487/2015
Identifikačné číslo spisu:	1208224838
Dátum vydania rozhodnutia:	30.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petríková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1208224838.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Petríkovej a členov senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a JUDr. Jozefa Kolcuna, v spore žalobcu Ing. P. P., bývajúceho v Q., zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Almáši Gabriel, spol. s r.o., so sídlom v Bratislave, Niťová 3, proti žalovanému SLOVNAFT MONTÁŽE A OPRAVY, a.s., so sídlom v Bratislave, Vlčie hrdlo, zastúpenému advokátskou kanceláriou Ružička Csekes, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Výská 2/B, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 17 C 280/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2015 sp.zn. 9 Co 661/2014, 9 Co 662/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom (v poradí druhým) z 8. júla 2014 č.k. 17 C 280/2008-367 návrh žalobcu zamietol. Výslovil, že o trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že dôsledne posúdil všetky skutkové okolnosti, ktoré skončeniu pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti predchádzali. Konštatoval, že zo sledu všetkých okolností, a to z výsluchu svedka a z listinných dôkazov, akými boli nariadenie riaditeľa č. 6/2008, rozhodnutie riaditeľa z 30. júna 2008, organizačnej schémy pred a po organizačnej zmene zistil, že u žalovanej došlo k organizačnej zmene, ktorá mala vstúpiť do platnosti 1. augusta 2008. Poznamenal, že u žalovaného sa v dôsledku organizačnej zmeny upravili úrovne riadenia z pôvodných siedmych na šesť úrovní. Zhodnotením všetkých námietok vznesených počas konania žalobcom, vychádzajúc z obsahu listinných dôkazov založených do súdneho spisu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný pri výpovedi podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce postupoval v súlade so Zákonníkom práce, zastávajúc názor, že výpoveď daná žalobcovi obsahovala všetky hmotnoprávne náležitosti výpovede podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce, preto návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

2. Okresný súd Bratislava II uznesením z 10. septembra 2013 č.k. 17 C 280/2008-253 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 100 € podľa § 147a O.s.p., do 3 dní od právoplatnosti tohto

uznesenia.

3. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 30. apríla 2015 sp.zn. 9 Co 661/2014, 9 Co 662/2014 rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zmenil tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 28. júla 2008 zo strany žalovaného je neplatné. Napadnutý rozsudok v časti náhrady mzdy zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie z 10. septembra 2013 č.k. 17 C 280/2008-253 potvrdil. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil, že z obsahu žiadosti o prerokovanie výpovede žalobcu je zrejmé, že obsahuje všetky hmotnoprávne náležitosti výpovede podľa § 61 ods. 2 Zákonníka práce s odkazom na § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, špecifikáciu rozhodnutia ktorým došlo k organizačnej zmene u zamestnávateľa, dôvod nadbytočnosti žalobcu, ako aj splnenie si ponukovej povinnosti zamestnávateľa. Za rovnako správne považoval aj skonštatovanie súdu prvej inštancie, že výsledkom prerokovania nemusí byť súhlas, či nesúhlas odborového orgánu s výpoveďou. Za nesprávne však odvolací súd považoval nesprávne právne posúdenie povinnosti zamestnávateľa vopred prerokovať výpoveď z pracovného pomeru s odborovou organizáciou, ako jeden z ďalších aspektov hmotno-právnej podmienky platnosti výpovede v zmysle § 74 Zákonníka práce. Odvolací súd poznamenal, že problematika prerokovania výpovede s odbornou organizáciou je bohato riešená judikatúrou. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2006 sp.zn. 1 Cdo 72/2006, s ktorého záverom sa plne stotožnil. Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že žalobca odmietol prevziať skončenie pracovného pomeru výpoveďou z 28. júla 2008, dané zamestnávateľom z dôvodu organizačných zmien 29. júla 2008 o 11.00 hod. Listom z 29. júla 2008 žiadal zamestnávateľ predsedu odborovej organizácie ROD ZO OZCH SR pri S MaO, a.s. (ďalej len „odborová organizácia“) pôsobiacej u žalovanej o prerokovanie výpovede danej žalobcovi. Odborová organizácia listom z 29. júla 2008 oznámila, že 29. júla 2008 o 11.20 hod. obdržala na prerokovanie výpoveď Ing. P. P. s tým, že obratom bola výpoveď prerokovaná, bola vzatá na vedomie a zamestnávateľovi bolo dané na zváženie využitie kvalifikácie žalobcu. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu tak na základe uvedeného nemožno potvrdiť záver súdu prvej inštancie o splnení hmotno-právnej podmienky platnosti výpovede uvedenej v § 74 ods. 1 Zákonníka práce, pretože táto podmienka platnosti výpovede z pracovného pomeru musí byť splnená pred ich dorúčením zamestnancovi, k čomu v súdnej veci nedošlo. K námietke žalobcu, že výpoveď nebola riadne prerokovaná s odborovou organizáciou však odvolací súd uviedol, že k riadnemu prerokovaniu výpovede došlo 30. júla 2008. V tomto smere sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ak sa následne uskutočnilo stretnutie zástupcov zamestnancov so zástupcami zamestnávateľa bolo dobrou voľou zo strany zamestnávateľa, ktorý nebol povinný zvolať takéto stretnutie. Zdôraznil, že z požiadavky, že výpoveď má byť vopred prerokovaná vyplýva iba to, že zamestnávateľ sa na odborovú organizáciu musí obrátiť skôr, než k výpovedi pristúpi a že zároveň by medzi dorúčením žiadosti odborovej organizácii o prerokovanie a vlastným vykonaním výpovede mala ubehnúť primeraná doba tak, aby odborová organizácia mala reálnu možnosť vec prerokovať a zamestnávateľovi svoje stanovisko oznámiť. Obranu žalovaného prezentovanú pred odvolacím súdom predložením odpovede odborovej organizácie z 20. apríla 2015, ktorým potvrdzoval správnosť prijatého záveru súdu prvej inštancie, odvolací súd považoval za nenáležitú. Odvolací súd vykonal tento dôkaz prečítaním odpovede z 20. apríla 2015, avšak pri hodnotení dôkazov pripísal vyšší stupeň presvedčivosti dôkazom svedčiacim v prospech žalobcu, t.j. žiadosti o prerokovanie výpovede s odborovou organizáciou z 29. júla 2008, a to nielen pre ich autenticitu a dôležitosť, ale aj časovú a vecnú konzistentnosť. Odpoveď z 20. apríla 2015 považoval za bezcennú, pretože ani nevyvracia, ani nepotvrdzuje rozhodujúci fakt, že výpoveď nebola vopred prerokovaná s odborovou organizáciou. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru zmenil tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo strany žalovaného je neplatné. V časti náhrady mzdy odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu, že žalobca nekonkretizoval výšku náhrady, t.j. neuviedol vo finančnom vyjadrení konkrétnu sumu. Poznamenal, že súd nemôže z vlastnej iniciatívy vypočítať náhradu mzdy v peňažnom vyjadrení, bez zodpovedajúceho návrhu žalobcu, pretože takáto výška priznanej náhrady nie je preskúmateľná z hľadiska § 153 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní vyzvať žalobcu na odstránenie nedostatku jeho návrhu v časti náhrady mzdy tak, aby náhrada mzdy bola ku dňu vyhlásenia rozsudku vyčíslená pevnou sumou, a po jeho odstránení opätovne rozhodnúť. K odvolaním napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť sumu 100 € podľa § 147a O.s.p. žalobcovi uviedol, že

z obsahu spisu mal za preukázané, že právny zástupca žalovaného 3. septembra 2013 z náhlych rodinných dôvodov požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní nariadenom na 5. septembra 2013, súčasne požiadal o odročenie. Právny zástupca žalobcu sa na pojednávanie dostavil a uplatnil postup podľa § 147a O.s.p. Na správnosti postupu súdu prvej inštancie nemení ani okolnosť, že scan žiadosti o ospravedlnenie a odročenie pojednávania s podacou pečiatkou okresného súdu zástupca žalovaného doručil emailom do kancelárie právneho zástupcu žalobcu na emailovú adresu uverejnenú na jeho webovom sídle. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí, alternatívne navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ dovolaním napadol prvý výrok rozsudku krajského súdu. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Inú vadu konania videl v rozpore dôkazných prostriedkov, ktoré sa týkali času doručenia žiadosti o prerokovanie výpovede žalobcu odborovej organizácii a v neodstránení tohto rozporu odvolacím súdom. Namietal, že odvolací súd vo svojom odôvodnení iba uviedol, že síce vykonal dôkaz prečítaním odpovede odborovej organizácie z 20. apríla 2015, avšak pri hodnotení dôkazov pripísal vyšší stupeň preukaznosti a a presvedčivosti tým dôkazom, ktoré svedčia v prospech žalobcu, t.j. stanovisku odborovej organizácie z 29. júla 2008, a to pre autenticitu a dôležitosť a časovú a vecnú súvislosť a stanovisko odborovej organizácie z 20. apríla 2015 považoval za bezcenný dôkaz. Takýto postup odvolacieho súdu považoval za neprípustný a arbitrárny. Poznamenal, že keďže ide o stanoviská vydané tou istou osobou - pánom T. P., predsedom odborovej organizácie, rozpor týchto dôkazov by sa dal jednoducho odstrániť výsluchom pána P.. Argumentáciu odvolacieho súdu, podľa ktorého nedošlo k prerokovaniu výpovede vopred, považoval za nelogickú a nesprávnu, pretože predložené a vykonané dôkazy spolu s nespornosťou medzi účastníkmi konania nasvedčujú práve opačnému záveru. Konštatoval, že súd prvej inštancie správne rozhodol podľa § 153 ods. 1 O.s.p. o tom, že výpoveď je platná, a teda žalobu v súlade so zákonom zamietol, odvolací súd mal preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Uviedol, že vzhľadom na to, že všetky zákonné podmienky a predpoklady na možnosť podania výpovede žalobcovi boli splnené, žalovaný bol oprávnený dať žalobcovi výpoveď a nebol povinný splniť žiadne iné podmienky alebo predpoklady. Výpoveď je podľa jeho názoru zákonná a platná, čo bolo dostatočne a presvedčivo zistené aj súdom prvej inštancie, a to postupom v súlade so zákonom.

5. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že s rozhodnutím odvolacieho súdu sa v plnej miere stotožňuje a dovolanie žalovaného považuje za účelové a neodôvodnené. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako vecne správny potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania.

6. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia veta prvá, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalovaný, ďalej aj „dovolateľ“), zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal vec a zistil, že dovolanie nie je dôvodné.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O.s.p.“), dovolací súd opierajúc sa o § 470 ods. 2 veta prvá CSP, posudzoval prípustnosť dovolania podľa O.s.p. (§§ 236 ods. 1, 238 ods. 1 a 242 ods. 1 O.s.p.) účinného do 30. júna 2016.

9. V danom prípade dovolanie žalovaného smeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, keďže odvolací súd vecne zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a nahradil ho svojim iným rozhodnutím vo veci samej. Voči takémuto rozsudku odvolacieho súdu bolo dovolanie prípustné podľa § 238 ods. 1 O.s.p., preto dovolateľom napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo možné (a tiež potrebné)

podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu. Dovolací súd tiež uvádza, že samotný dovolateľ v dovolaní poukázal na uvedenie prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p., ktorá skutočnosť však bez ďalšieho neznamená, že dovolanie žalovaného je aj dôvodne podané. Zmyslom dovolania je totiž preskúmanie napadnutého rozhodnutia - v prípadoch stanovených zákonom - z hľadiska v zákone určených dovolacích dôvodov a dosiahnutie nápravy tam, kde rozhodnutie napadnuté dovolaním nemôže obstať z aspektu opodstatnenosti v dovolaní uplatneného dovolacieho dôvodu. Dovolanie je v uvedenom zmysle zároveň procesný prostriedok (nástroj), ktorým zákon vytvára strane sporu procesnú možnosť, aby v prípadoch (a za podmienok) v zákone uvedených spochybnil (opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu) správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu vád alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia.

10. O.s.p. platný a účinný v čase podania dovolania upravoval tri samostatné dovolacie dôvody. Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd akcentuje povahu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku určeného na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávnych (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nesprávností. Treba dodať, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil; dovolacie dôvody neposudzuje podľa toho, ako ich označil dovolateľ, ale podľa ich obsahu. Obligatórne (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 ods. 1 O.s.p. a tiež iným vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

11. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nenamietal a jej existenciu nezistil ani dovolací súd.

12. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. dovolací súd uvádza, že tzv. inou vadou konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani takáto vada však dovolacím súdom v konaní zistená nebola.

13. Žalovaný videl inú vadu v tom, že odvolací súd neodstránil rozpor v dôkazných prostriedkoch, ktoré sa týkali času doručenia žiadosti o prerokovanie výpovede žalobcu odborovej organizácii, inými slovami žalovaný sa nestotožnil, resp. nesúhlasil s vykonaným dokazovaním a vyhodnotením jeho výsledkov odvolacím súdom, čo považoval za procesnú vadu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. s následkom nesprávneho rozhodnutia vo veci.

14. Pri odôvodňovaní v bode 13. uvedenej neopodstatnenej dovolacej námietky dovolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno úspešne napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, aj to však nie v každom prípade, ale iba ak podanie dovolania výslovne pripúšťa zákon. Dovolanie je procesný prostriedok, ktorým zákon vytvára strane sporu procesnú možnosť, aby v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne umožňuje, spochybnil opodstatneným uplatnením dovolacieho dôvodu správnosť konania alebo rozhodovania odvolacieho súdu a dosiahol nápravu prípadných vád alebo nesprávností napadnutého rozhodnutia. Dovolanie ale nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním - ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších inštancií, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zvýrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd - na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (porovnaj § 243a ods. 2 druhá veta O.s.p.). Z tohto dôvodu sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvej inštancie a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za týmto účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.).

15. Nesúhlas dovolateľa s vykonaným dokazovaním a jeho vyhodnotením odvolacím súdom nie je

spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. (porovnaj R 42/1993 a tiež ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad rozhodnutie sp.zn. 5 Cdo 258/2007, sp.zn. 3 Cdo 172/2011, sp.zn. 5 Cdo 251/2012, sp.zn. 7 Cdo 117/2014. Neprípustnosť takeého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom, ako už bolo uvedené vyššie, sa dôkazy zásadne nevykonávajú (§ 243a ods. 2 in fine O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané súdmi nižších inštancií.

16. V dovolaní žalovaný namietal aj to, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

17. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Vzhľadom na uvedené bolo preto v prejednávanej veci potrebné predovšetkým posúdiť správnosť záveru odvolacieho súdu o nesplnení hmotnoprávnej podmienky výpovede uvedenej v ustanovení § 74 Zákonníka práce (v znení platnom v rozhodujúcom čase), keď tento túto otázku posúdil rozdielne ako súd prvej inštancie.

19. V prejednávanej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že žalovaný listom z 29. júla 2008 požiadal predsedu odborovej organizácie o prerokovanie výpovede, dávanej žalobcovi podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu organizačnej zmeny prijatej nariadením riaditeľa spoločnosti č. NR 2008/06, ktorým bola zrušená pozícia "Vedúceho strediska - Centrálna dielňa".

20. Podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (v znení platnom a účinnom ku dňu dania výpovede) zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách.

21. Podľa § 74 Zákonníka práce v znení platnom a účinnom v rovnakom čase, výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať so zástupcami zamestnancov, inak je neplatná. Zástupca zamestnancov je povinný prerokovať výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa do desiatich kalendárnych dní odo dňa doručenia písomnej žiadosti zamestnávateľom. Ak v uvedenej lehote nedôjde k prerokovaniu, platí, že k prerokovaniu došlo.

22. Napokon, podľa § 17 ods. 2 Zákonníka práce, právny úkon, na ktorý neudelili predpísaný súhlas zástupcovia zamestnancov, právny úkon, ktorý nebol vopred prerokovaný so zástupcami zamestnancov, alebo právny úkon, ktorý sa neurobil formou predpísanou týmto zákonom, je neplatný, len ak to výslovne ustanovuje tento zákon alebo osobitný predpis.

23. Z článku 2 Zákonníka práce vyplýva, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávnych vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo viacerých svojich rozhodnutiach (1 Cdo 72/2006, 1 M Cdo 2/2008, 5 Cdo 255/2008, 5 Cdo 140/2010), od záverov ktorých nie je dôvod sa odkloniť ani v prejednávanej veci, poukázal na to, že ustanovenie § 74 Zákonníka práce určovalo povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom (ako zástupcom zamestnancov) výpoveď, ako hmotnoprávnu podmienku platnosti takeého právneho úkonu zo strany zamestnávateľa a nesplnenie tejto podmienky spôsobovalo v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 Zákonníka práce jeho neplatnosť.

25. Ak v prejednávanej veci žalovaný prejavil vôľu skončiť pracovný pomer výpoveďou 29. júla 2008 o 11.00 hod. (č.l. 8 spisu) a odborovej organizácii predložil žiadosť o prerokovanie skončenia pracovného pomeru výpoveďou 29. júla 2008 (č.l. 265 spisu), ktorá obratom stanoviskom z toho istého dňa (č.l. 264 spisu) oznámila, že 29. júla 2008 o 11.20 hod. obdržala na prerokovanie výpoveď Ing. P. P. s tým, že bola prerokovaná, vzatá na vedomie a zamestnávateľovi bolo dané na zváženie využitie kvalifikácie žalobcu, je potrebné prisvedčiť správnosti záveru odvolacieho súdu o nesplnení hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede uvedenej v ustanovení § 74 Zákonníka práce, ktorá má za následok

neplatnosť právneho úkonu. Opačný záver by viedol k tomu, že povinnosť zamestnávateľa vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom výpoveď z pracovného pomeru, ktorej nesplnenie zákonodarca sankcionoval neplatnosťou, by bola len formálna, bez reálnej možnosti odborového orgánu prerokovať so zamestnávateľom takúto výpoveď a vyjadriť sa k veci s kompletnou znalosťou problematiky.

26. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný dovolaním bezdôvodne napadol vecne správny rozsudok odvolacieho súdu. Dovolaním vytýkané nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nie je dôvodné, a keďže neboli zistené procesné vady konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. (dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), ani iné vady podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vrátane dovolateľom uvádzaných vád, ktoré boli vyhodnotené ako neopodstatnené, Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalovaného ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

27. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.